

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **V. D.**, bývajúceho v M.X.M., zastúpeného JUDr. Ivetou Ďurčat'ovou, advokátkou, so sídlom v Martine, Kollárova 35, proti žalovaným **1/ S. Š.**, bývajúcemu v T., **2/ A. K.**, bývajúcej v M.M., o **určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 9 C 252/2006, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 17. apríla 2013, sp. zn. 7 Co 235/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Martin (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 9. mája 2012, č. k. 9 C 252/2006-307 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd určil, že je vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v kat. území M., zapísaných na Katastrálnom úrade v Ž., Správa katastra M., na LV č. X. ako byt č. X. vo vchode X. na 1. nadzemnom podlaží v dome č. súpisné X. v M., na ulici T.X., postavený na parcele KN-C č. X.X., spoluvlastnícky podiel vo výške 2987/122250-in na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu č. súpisné X. a spoluvlastnícky podiel vo výške 2987/122250-in k pozemku parcela KN-C č. X.X. – zastavané plochy a nádvoria vo výmere X. m², na ktorom je postavený obytný dom č. súpisné X., ako aj žalobu, ktorou sa domáhal určenia, že kúpna zmluva uzatvorená dňa 22. mája 2006 medzi žalobcom a žalovaným v rade 1/, ktorý vklad bol povolený Katastrálnym úradom v Ž., Správa katastra M., pod číslom V. a predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k uvedeným nehnuteľnostiam, je neplatná. Žalovaným náhradu trov konania nepriznal. Vzhľadom na to, že sa žalobca žalobou domáhal určenia vlastníckeho práva a určenia neplatnosti právneho úkonu, prvostupňový súd v súlade s ust. § 80 písm. c/ O.s.p. skúmal

existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Konštatoval, že v katastri nehnuteľnosti nebola vyznačená poznámka o prebiehajúcim súdnom konaní, preto by následne rozsudok o určení neplatnosti kúpnej zmluvy nemohol byť v súlade s ust. § 34 ods. 2 Zákona č. 162/1995 Z. z. – Katastrálny zákon zapísaný záznamom. Z tohto dôvodu by sa postavenie žalobcu nijakým spôsobom určením neplatnosti kúpnej zmluvy z 22. mája 2006 nezmenilo. Vychádzajúc z týchto skutočností, preto prvostupňový súd dospel k záveru, že na určení neplatnosti kúpnej zmluvy nemá žalobca naliehavý právny záujem. V súvislosti s ďalším nárokom – určením vlastníckeho práva okresný súd dospel k záveru, že tu absentuje jeden zo základných predpokladov úspešnosti takéhoto návrhu, a to vecná legitímácia účastníkov v konaní. Žalobca svojou žalobou popieral vlastnícke právo žalovaných v rade 1/ a 2/, ktorí však takéto oprávnenie (vlastnícke) nemajú, preto pre nedostatok vecnej pasívnej legitímácie žalovaných žalobu zamietol aj v tejto časti. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 17. apríla 2013, sp. zn. 7 Co 235/2012 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.). Žalovaným náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V zásadných a rozhodujúcich zisteniach a záveroch sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Preto sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozsudku súdu prvého stupňa a na zdôraznenie vecnej správnosti, len doplnil niektoré podstatné skutočnosti. Stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa, že pokiaľ súdne rozhodnutie priamo či nepriamo pozitívne či negatívne žiadnym spôsobom neovplyvní právne postavenie žalobcu, nemôže byť v takomto prípade daný naliehavý právny záujem na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O.s.p.). Otázka platnosti, resp. neplatnosti kúpnej zmluvy, ktorou boli sporné nehnuteľnosti prevedené žalobcom na žalovaného 1/ je tzv. prejudiciálnou otázkou, ktorú si súd musí vyriešiť v súvislosti s rozhodovaním o určení vlastníckeho práva. Už sama táto skutočnosť vylučuje existenciu naliehavého právneho záujmu na osobitnom určení neplatnosti tejto kúpnej zmluvy výrokom súdneho rozhodnutia. Z dôvodu ďalšieho prevodu sporných nehnuteľností by nebolo možné ani v prípade rozhodnutia o určení neplatnosti kúpnej zmluvy na základe takéhoto určujúceho výroku vykonať záznam v katastri nehnuteľností, nakoľko právo k sporným nehnuteľnostiam bolo dotknuté ďalšou právnou zmenou a neexistovala poznámka podľa § 44a O.s.p. v katastri nehnuteľností, na ktorú prvostupňový súd poukazoval. Pokiaľ sa žalobca domáhal určenia vlastníckeho práva, takáto žaloba musí smerovať proti všetkým, ktorí sú ako vlastníci nehnuteľností zapísaní v katastri nehnuteľností. Rozhodnutie o určení

vlastníckeho práva žalobcu k sporným nehnuteľnostiam vo vzťahu k žalovaným 1/, 2/ by právne postavenie žalobcu nezmenilo, keďže títo nie sú v katastri nehnuteľností vedení ako ich vlastníci. V tejto súvislosti nie je relevantné zaoberať sa otázkou, či právne úkony, ktorými žalovaní nadobudli sporné nehnuteľnosti a právny úkon, ktorým následne boli sporné nehnuteľnosti prevedené na tretiu (v katastri nehnuteľností zapísanú) osobu, sú platnými alebo neplatnými úkonmi. Riešenie tejto otázky by malo význam len v prípade, ak by na strane žalovanej bola osoba, ktorá je ako vlastník vedená v katastri nehnuteľností. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalobca. Navrhol napadnutý rozsudok, a pre rovnaké vady aj rozsudok súdu prvého stupňa, zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal odňatie mu možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že súdy nižšieho stupňa neprihliadli na absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy a ani sa s touto jeho námietkou v odôvodnení rozhodnutí nevysporiadali. Tiež neuviedli, ako sa vysporiadali s odstúpením od zmluvy z 22. júna 2006, a napokon nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) v súvislosti s týmito otázkami.

Žalovaní 1/, 2/ sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom. Dospel pritom k záveru, že dovolanie žalobcu nie je prípustné.

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie (iba) odvolacieho súdu. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie.

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne. V záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. O.s.p. (I. ÚS 4/2011).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti rozsudku. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovoláním žalobcu je napadnutý rozsudok, ktorý nevykazuje znaky žiadneho z vyššie uvedených rozhodnutí; prípustnosť jeho dovolania preto z § 238 O.s.p. nevyplýva.

V súlade s ustanovením § 242 ods. 1 O.s.p. a so zreteľom na obsah dovolania dovolací súd ďalej skúmal, či procesná prípustnosť dovolania žalobcu nevyplýva z § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Žalobca existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

Podľa názoru žalobcu mu bola v konaní odňatá možnosť pred súdom konať.

O odňatie možnosti pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide v prípade procesného postupu, ktorým súd znemožnil účastníkovi konania realizáciu procesných oprávnení priznaných mu v občianskom súdnom konaní (napr. oprávnenia byť prítomný na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod.).

Pokiaľ žalobca namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvého stupňa, treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

Jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p., m. m. I. ÚS 243/07), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd

prítom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.; obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Vo svojej ustálenej judikatúre ústavný súd zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/2009).

Dovolací súd dospel k záveru, že potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvého stupňa spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., a preto ho možno považovať za preskúmateľný. Odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa predovšetkým zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia (1/ čoho sa žalobcovia žalobou domáhajú a z akých dôvodov, 2/ aké sú stanoviska žalovaných k žalobe, 3/ aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, 4/ aký skutkový stav bol súdom ustálený (zistený), 5/ aké právne normy na vec aplikoval, 8/ ako tieto normy vyložil, 9/ ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, t. j. aké konkrétne subjektívne práva a povinnosti vyvodil pre účastníkov konania, 10/ aké právne závery vyplývajú zo zistených subjektívnych práv a povinností účastníkov konania vo vzťahu k žalobe uplatnenému návrhu, súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia, ale aj ich obsahovej (materiálnej) náplni, čím sa napĺňajú najmä kritériá určitosti (prehľadnosti), zrozumiteľnosti i presvedčivosti rozhodnutia. Odôvodnenie potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu zodpovedá ustanoveniu § 219 ods. 1 a 2 O.s.p., prítom na potvrdenie vecnej správnosti preskúmaného rozhodnutia sa v ňom výslovne nachádza i vysvetlenie toho, prečo dovolací súd nepovažoval odvolanie za opodstatnené.

V konkrétnostiach dovolací súd poukazuje na to, že odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia obsahuje vysvetlenie dôvodov pre zamietnutie žaloby, ktoré spočívali v nepreukázaní naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení neplatnosti

kúpnej zmluvy a v nedostatku pasívnej legitímácie žalovaných, voči ktorým smerovala žaloba na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku rekapituloval dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, uviedol v akom rozsahu tento rozsudok žalobca odvolaním napadol, v čom ho považuje za nesprávny, s akým výsledkom prejednal riadny opravný prostriedok žalobcu, a prečo nepovažoval uplatnené odvolacie dôvody za opodstatnené. Zhodne so súdom prvého stupňa konštatoval, že ak je otázka určenia neplatnosti právneho úkonu riešená len ako predbežná otázka k otázke, či tu právo je alebo nie je, nie je na takomto určení daný naliehavý právny záujem, za správny považoval aj záver o nedostatočnej legitímácii žalovaných, keďže nie sú zapísaní v katastri nehnuteľností ako vlastníci. Taktiež odvolací súd odpovedal na odvolacie námietky žalobcu, že sa súd prvého stupňa nezaoberal otázkou neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy, kde konštatoval že táto otázka nebola relevantná pre rozhodnutie v danej veci.

Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol stručne rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán k prejednávanej veci, obsah odvolania a citoval právne predpisy, na základe ktorých vec prerokoval a z ktorých vyvodil svoje závery. Prijaté závery zhodné so súdom prvého stupňa primerane vysvetlil (pozn. dovolací súd sa ich správnosťou nezaoberal). Rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s potvrdzujúcim rozhodnutím súdu prvého stupňa umožňuje preskúmať ako, na základe čoho a z akých dôvodov súdy v merite veci rozhodli. Ich skutkové a právne závery nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené (či zjavne neudržateľné alebo arbitrárne) a tak nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky; odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok (v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvého stupňa) spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky neznamená právo na to, aby bol účastník konania pred súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho právnymi názormi. Je v právomoci súdu vykladať a aplikovať zákony (obdobne napr. I. ÚS 50/2004, IV. ÚS 252/2004). Pokiaľ obsah dovolacích námietok smeroval k spochybneniu právneho posúdenia veci odvolacím súdom v napadnutom rozsudku (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu

pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci (pozri § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (v tejto veci sa však o takýto prípad nejedná), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (pozri napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 165/2003). I keby dovolacie námietky o založení rozhodnutia na nesprávnom právnom posúdení veci boli prípadne aj opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného hľadiska neposudzoval), dovolateľom vytýkané okolnosti by mohli mať za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p., a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p.) bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešným žalovaným vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal. Najvyšší súd Slovenskej republiky im však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, nakoľko im žiadne trovy tohto konania nevznikli (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 9. apríla 2014

JUDr. Oľga Trnková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Monika Poliačiková